

ved det, og den, der mister begge Benene, kan maaske ogsaa lære forskellige Ting, hvorved han kan tjene lidt til Livets Ophold. Derimod er det givet, at den, der dør, ikke kan tjene noget til sin Familie paa nogen Maade, saa jeg synes, man burde gaa den Vej, som andre Ulykkesforsikrings-selskaber gaa, og sætte den største Erstatning ved Døden. Ligeledes er der et Princip, som forekommer mig at være endnu mere forkasteligt, nemlig at Arbejds-lønnen er lagt til Grund for Udbetalingen. Den, hvis Løn er 1,800 Kr., faar større Erstatning end den, der tjener 300 Kr., og det er efter min Mening et ganske galt og forkasteligt Princip. Den, som tjener 300 Kr., vil i Reglen være en ung Mand, der er begyndt paa en Virksomhed, medens den, som faar den større Løn, i Reglen er den gamle, som har øvet Virksomheden i mange Aar, og derfor kan den saa meget bedre. Saa kan man sige, at den, der har øvet Virksomheden i mange Aar og har 1,800 Kr., er langt bedre stillet økonomisk, end han, der tjener 300. Egentlig talt burde han, der har den lille Løn, have den største Erstatning, for han har ikke kunnet lægge noget til Side. Men selv om man vilde sige, at de skulde have den samme Erstatning, vil det dog være Reglen, at den Mand, der har den lille Løn, vil være den unge, som har et langt Liv for sig og derfor trænger han til større Erstatning end den, som er gammel.

Endelig skal jeg ikke opholde mig meget ved, at der ikke udbetales Dagpenge i de første 13 Uger. Det er ogsaa efter min Mening et ganske forkasteligt Princip. Her sættes jo ligefrem en Straf for at være i Sygekassen. Hvis det Princip skal gøres gældende, at Arbejdsgiverne ere ansvarlige for Ulykkestilfælde, kan man ikke sige til en tilskadekomnen: I de første 13 Uger faar du intet. Enten maa det være Arbejdsgiveren, der har en Pligt til at give Erstatning, og saa maa han ogsaa give den de første 13 Uger, eller ogsaa maa man lægge et andet Princip til Grund, og saa brydes Princippet jo fuldstændigt. Desuden er der mange, som ikke vilde kunne komme ind i Sygekasser. De faa altsaa en Straf derfor. Der er ogsaa en Mængde Steder, hvor de i Kraft af Sygekassens Natur ikke kunne optages. Hvis det er Meningen her, at Kvinderne skulde med under Loven, er det ogsaa galt, for der findes i mange Byer Sygekasser, som kun optage mandlige Medlemmer. Der findes smaa Byer rundt omkring i Landet — det har jeg Eks-
empler paa — hvor der kun bestaar en

bestemt Sygekasse, fordi der ikke er tilstrækkelig mange Mennesker til at oprette andre. Den sidder med en stor Formue og vil ikke søge Anerkendelse, ikke forandre sine Principper, og derfor udelukker den en hel Del Mennesker. Disse Folk faa altsaa ingen Erstatning i den Tid, og det er jo ganske uretfærdigt.

I § 6 staar der, at tilfalder der i øvrigt en tilskadekomnen eller en omkommen Arbejders efterladte i Henhold til Overenskomst Pension, Understøttelse o. s. v., trækkes det fra det Beløb, han faar. Dette forekommer mig ogsaa i høj Grad at være uretfærdigt. Naar man f. Eks. paa en Fabrik har en Pensionskasse, som Arbejderen selv har betalt til, saa bliver han alligevel straffet paa samme Maade, som hvis han er i en Sygekasse. Det er de Penge, han selv har indbetalt, og de skulde altsaa trækkes fra i den Understøttelse, han faar.

I § 9 staar der noget om, at Arbejdsgiverne kunne slutte sig sammen. Det forekommer mig at være ganske overflødig. Det siger i Virkeligheden slet intet, og der opnaas ikke noget videre ved det.

I § 10 staar der noget, som jeg som Læge vil nedlægge Protest imod. „Arbejdsgiveren eller den, der i øvrigt efter denne Lov hæfter for Forsikringskravet, er berettiget til at lade den tilskadekomne tilse af en Læge.“ Hvis dette skal fortolkes paa den Maade, som det er blevet fortolket, saa vil denne Lov dele Lægerne i to Klasser: de privilegerede, som ere Læger for Arbejdsgiverne, og de uprivilegerede, som ere Læger for Arbejderne. Dette, at en Arbejdsgiver skal kunne sende sin Læge ud til en Mand, og at han skal kunne kassere, hvad den behandlende Læge gør, og sige til vedkommende Arbejder: Nu er du rask, nu skal du staa op, det er noget, som jeg tror hverken Lægestanden eller Arbejderstanden kan finde sig i, det er et Princip, vi ikke have andre Steder, og som ikke findes i nogen anden Lov.

Saa skal jeg kun dvæle ved dette, som vistnok ogsaa er blevet omtalt tidligere, at Kvinder ere stillede sammen med umyndige Personer, at de ikke have Ret til selv at disponere paa samme Maade som Mænd

Rettelse: